

"KANADSKÉ LISTY"

(CANADIAN NEWS)

No. 6, Vol. 9

June-červen 1975

SKAUTSKÁ PŘÍLOHA

Sestavil redakční kroužek: s. Pravoslava Alžběta Křesino-
vá, br. Bírko Janeček, br. S. Kubík a br. Vladimír Kovák.

ZPIVEJTE S NÁMI

DOBROU NOC, VLČATA

ČESKOSLOVENSTÍ SKAUTI V EXILU

Dr. VELEN FANDERLIK

Organisace Českosloven-
ských skautů v exilu exis-
tuje nyní 44 let.

V roce 1939 odešlo mno-
ho našich lidí do ciziny a
ještě nežli Němci rozpustili
Junáka na podzim 1940, by-
ly již skupiny našich skautů
v naší armádě, jednali s
mezi námi mládeží, jednak
na československé škole v
Anglii, v Londýně a na ně-
kolika různých místech. Mi-
nisterstvo vnitra naší exilo-
vé vlády vydalo v lednu
1941 dekret, jímž tyto jed-
notky byly prohlášeny za
pokračovatele zrušeného Ju-
naka.

Podarilo se nám to, proto-
že mezi uprchlíky bylo hod-
ně bývalých skautů; do
exilu odešel i gen. Vlček,
který byl posledním staro-
stou Junáka před válkou, a
já jsem použil svých zkuš-
nosti vedoucího Lesních škol
a svých znalostí v skaut-
ských kruzích v Anglii ja-
ko absolvent Gilwell Parku.
A tak se nám podařilo za-
ložit i roverské kmouny v
Palestíně, dokonce i v Syrii
a E. Stemberka vedl kmen
roverů v Sanghai.

Nebyli jsme sami, jelikož
i exulanti jiných zemí za-
ložili své jednotky a Světový
výbor skautů pod vedením
ředitele J. Wilsona ko-
nal pravidelné schůzky zástu-
pů skautů-exulantů, na
nichž jsem zastupoval Čes-
koslovensko. Navázali jsme
s nimi přátelské vztahy a
dostalo se nám podpory od
skautů anglických, kteří
se naše mládež objevila. Na-
še putovní výstava česko-
slovenského skautingu pro-
jevila celou Anglii a i mo-
dely podskaf a jiných lábo-
rových staveb vzbuzovaly
všude obdiv.

Kanadské ústředí tehdy
nabídlo, že vytkne pro jed-
notlivce země skautské pří-
ručky, aby se hned po válce
mohlo začít. A tak, abychom
měli něco nového, sestavil
jsem knížku „Skauská pra-
ve“, která byla první skaut-
skou příručkou u nás doma.
Jakmile válka skončila,
většina těchto jednotek se
rozešla a lidé se vrátili do-
mů. Doma byl znovu zřízen
Junák a styky navázané za
války se prohloubily. Fran-
couzi tábořili u nás v roce
1947, Skoti, Angličané a Ho-
landané přijeli k nám a na
Jamboree v r. 1947 u Paří-
že jsme jeli s velkým kon-
tingentem hochů. Junák byl
opět členem Světového ú-
středí a do nového Světové-
ho výboru jsem byl zvolen
ze místa zemského náčelní-
ka A. B. Svojsíka já. V Ju-
nákku jsem byl tehdy sta-
rostopa.

Tehdy jsme si nemyslíli,
že za rok budeme za hrani-
cemi v uprchlickém táboře.
Již v r. 1948 na jaře přešlo
přes „kopočky“ mnoho na-
šich lidí a založili skautské
oddíly v táborech s pomocí
zástupce Světového výboru
J. Monneta, který již od ro-
ku 1946 byl v Německu a
skauty organizoval v tábo-
rech. Naše jednotky v tábo-
rech uprchlíků zůstaly až
do roku 1950, kdy postupně
většina z nich emigrovala.
A tak se objevily oddíly v
New Yorku, v Sidney, To-
rontě, Chicagu, v Norsku,
Holandsku, Belgii a na čas
i v jižní Americe. Většinou
spolupracovali naši skauti
s místními skautskými orga-
nisacemi a vyvíjeliho Něme-
cka, kde dlouho trvala jakási
vzájemná nedůvěra.

Na Mezinárodní skautské
konferenci v Norsku 1949
byl poměr imigrantů u-
praven tak, že skautské jed-
notky přistěhovalců se or-
ganisovaly v rámci místních
jednotek. Většinou se tyto

oddíly tvořily za podpory
krajanských skupin.

Jelikož „jak kapky jsme se
rozpršeli po širokém světě
tom“, hledalo se spojení
pomocí časopisů. Již v Ně-
mecku, v r. 1949 se pustil do
práce br. Jelínek, bývalý ta-
jovník Junáka, dříve již
nebožtík, a měsíčně sesta-
voval zprávy nazvané STO-
PA. Ta dodnes vychází, i
když se stěhovala po celém
světě do Anglie, Kanady a
pak do Statů a vycházela
někdy dosti nepravidelně.
Od let padesátých vydává
také dr. Kratochvíl časopis
Junák-Exulant velice pra-
videlně a jako ředitel Čsl.
dálkové školy pořádá po
mnoho let letní tábory pro
naši mládež v Norsku a nyní
v Německu. Hlavním úko-
lem je udržet znalost mateř-
tiny mezi dětmi exulantů.
Jeho vynikající znalost
skautingu a mnoholetá pra-
xe vůdcovská přivedla tuto
činnost k trvalým úspě-
chům. V poslední době vedl
také několik kursů pro va-
douce skautských jednotek
po způsobu Lesních škol.

Po roce 1968 přišla nová
vlna exulantů, tzv. „postpr-
nových“. Mezi nimi bylo po-
chopitelně málo starých
skautů z doby před válkou,
ale mnoho těch, co skauto-
vali za Pražského jara.
Mnoho jich zůstalo v Evro-
pě a tak se objevily nové
jednotky skautů v Anglii,
Holandsku, Švýcarsku, Ně-
mecku a také za mořem.
Opět většinou se vytvořily
při krajanských spolecích a
někteří dosud existují.

Je pochopitelné, že práce
není snadná. Předně se naše
dětí, bohužel, velice rychle
odnaučují a mnohé, které
se narodily již v cizině, hlav-
ně, když matka je cizinka,
česky ani nemluví, tím me-
ně čtou Jsou vyvinuté, ale
většinou jen čestné a ne-
čestné. Naši exulanti jsou
roztroušeni po celém světě,
většinou ve velkoměstech a
dětí těžko mohou docházet
na schůzky a jiné podniku
z daleka. Místní oddíly do-
máci jsou naopak soustře-
dění podle čtvrtí a naše mlá-
dež v nich nachází utulek.

Nemáme vedoucích pro
své oddíly, protože noví
exulanti většinou mají plně
ruce práce, aby se zabývali
a zařídili, a ti, kteří jsou
zde již delší dobu, jsou vět-
šinou staří. A tak oddíly se
objevují na několik let a za-
se odumírají. Noví poopr-
vi omítnutí mají málo zaj-
mu o naši práci a proto také
z jejich řad máme málo mlá-
deže.

Jinou potíží je koordiná-
ce. Poměry jsou rozličné v
různých zemích a jednotný
standard se zavést nedá. Po-
nechávali jsme proto výře-
ky vedoucím oddílů a funk-
cionářům daleko větší vol-
nost.

Vzdálenosti jsou veliké a
proto organisace, kterou
jsme měli doma a která
počítala s kilometry se nedá
upravit na vzdálenosti mezi
kontinenty a jako nelze po-
řádat schůzky a sjezdy a
jsme odkázáni na písemný
styk.

Máme dnes tři generace
skautských vedoucích. Exu-
lanti z r. 1948, kterým je
dnes průměrně 50 let, ve-
douce z dob Pražského jara,
kteří jsou třicetníci přitíž za-
mostnání zabezpečeními ro-
din a mají také jiné názory
na výchovu, nežli tzv. pra-
skauti. Mládež podléhá pří-
liš rychle svodu uvolněné
kázne a nezodpovědnosti a
je jí těžko organizovat. Stej-
né potíže má skauting po
celém světě. Proto také
dnešní skauti jsou mladší,

JUNÁCI, VZHŮRU

(JUNÁČKÁ HYMNA)

1. Junáci, vzhůru, volá den,
luh květem kývá orosen.
Sluníčko blankytem plá,
před námi pouť vede k cíli.
Junáci vzhůru, volá den,
Junáci vzhůru, volá den!
2. Junáci vzhůru, volá den,
bud připraven, bud připraven!
V obraně dobra a krásy
dožijš vlastní své spásy.
Junáci vzhůru, volá den,
bud připraven, bud připraven!

ZEMĚKOULE KULATÁ

1. Zeměkoule kulatá, hmta, hmta, hmtata
žijí na ní zvířata, hmta, hmta, hmtata.
Kdyby byla placatá, hmta, hmta, hmtata,
nebyla by kulatá, hmta, hmta, hmtata.

2. Krásné zvíře prý je slon,
nos má jako heligon,
kdyby neměl heligon,
nebyl by to žádný slon.

3. Zebra je pružovaná,
celá jak malovaná.
Ještě jiné zebry jsou,
ty se samy malují.

4. Žirafa je dlouhatá,
a k tomu je nohatá,
hlavou sahá do nebe,
nohy paplají o sebe.

5. Gorila je známá všem,
je podobná moc lidem,
proto lidé opili
mají podobu gorily.

6. Velryba je velká,
všechno před ní utíká.
Blechy se to netýká,
přec vše před ní utíká.

7. Osel žere bodláčí,
nic ho v bříše nolačí.
Kdyby ho to tlačilo,
nám by to též vadilo.

8. Vola jistě každý zná,
lecko ho za bratra má.
Titul je to případný,
neb vůl je moc nápadný.

9. Husa je libečný pták,
má štebetavý zobák.
Dává jouboru přání,
kavčí vysvětlí.

10. Kachna chutné maso má,
jenom že je moc drahá,
laciné se najdou „káč“
denne ve všech novínách.

11. Nejkrásnější zvířata
jsou vždy jenom prasata.
Ač se v blátě týpají,
výborně nám chutnají.

12. Kočka, o té každý zná,
že je hodná falešná,
proto lidem častíčko
hlkává se kočička.

13. Blecha malé zvířátko,
jenže kouše drobátko.
Je to tvor otužilý,
v zimě skáče v košili.

ZAPAD DEN

Zapad den,
slunce svít
vymizel z údolí,
z temen hor. Oúpočítá
každý, kdos Boží tvor!

nežli tomu bylo před vál-
kou. Průměrný věk dnešní-
ho kanadského skauta je 12
let, před válkou tyto chlape-
ci byli ještě u vlčat. A tak se
stává skauting organisací
dětí a sotva se dá považovat
za hnutí mládeže, jak tomu
bylo, když Baden Powell za-
čal.

Ale přes to platí: Byli
jsme a budeme!

(Na nářev: Rožnovské hodiny)

1. Dobrou noc, vlčata, jděte už spát!/
Vidět ráno, raníčko, než vyjde sluníčko,
musíte vstát!/
2. Dobrou noc, vlčata, už se stmívá!/
Měsíček nahore a oheň v táboře
dohovívá!/
3. Dobrou noc, vlčata, ulehnete!/
Hvězdy se kmitají, strážé vás hlídají,
sladce spíte!/
DŽUNGLE ZTICHLA

DŽUNGLE ZTICHLA

1. Džungle ztichla, večer nastal,
ku spánku se všechno klade.
Jen v táboře smečky vlků
na stráž je vlčí mládě.
R/r: Vlčí přec nemá strach z ničeho,
privítá tesáky každého.
Kdejaký nepřítel ozve se,
pročene ho řádno po lese.

2. Vlčí vl, že zákon smečky,
dobrým vlkem být mu káže.
Když Akela k boji vel,
každý běží pln kuráže.
R/r: Vlčí přec...

KRÁČÍ VPŘED
(VÍTEZNÉ MLÁDI)

1. Kráčí vpřed junáků cové mládí
a jemu patří právo žit.
Vola vás do svých řad, kamarádi,
života závat s ním prožít.
Slyšte hlas, volá vás rychle k dílu.
Kadostně kráčet k jauným dnům.
Jaro země dá vám sílu
trubka zní, volá vás k junákům!
2. Vzhůru k nám, tam, kde zní zpěv: tábor
horý kde orlů domov jsou;
bystříci dech, ptáček zpěv, větrů nápor,
zářky lesa k roitkům zvou;
slunce zář jasni tvář, srdece hoří,
oči se zvednou k obloham,
dražnost novou krásu tvoří,
pojdte k nám, k veselým junákům!
3. Kráčí vpřed junáků nová síla,
oddaná zemi otců svých,
kdo jsi mlád, chop se rád toho díla,
vesele zní náš mladý smích.
Myšlenkou, odvahou, srdcem čistým
za pevnou pravdou chceme stát,
s námi kráče k cílům lidským,
noční tmou taborák začal plát.

PISEŇ LESNÍCH ŠKOL

Chcem věrní zůstat také dál,
čím k lepšmu duch mladý vzplál.
Poslušni vnitřního kynu
muž budem krásného činu.
Chcem věrní zůstat také dál!

MY PLULI DÁL

1. My pluli dál a dál v zelené lesy
kde vlnka s vlnkou slaví své plesy,
my pluli dál a dál v zelený háj,
my pluli dál a dál v zelený háj.
2. Lodka je malá, vesla jsou krátká,
pophujem, chlape, popohuj zpátky —
či máme plouti dál, v zelený háj?/
3. My pluli dál a dál v rákosí tmavé,
kde rybka s rybkou spolu si hraje.
My pluli dál a dál — v zelený háj!/
MY PLULI DÁL

Zakladatel čs. skautingu: prof. A.B. Svojsík
Dr. Vělen Panderlík

Dne 25. září 1934 byl na vyšehradském Slavíně pochován první náčelník čs. skautů, prof. A.B. Svojsík. Byl jedním z velkých synů našeho národa, který vtiskl tváři jeho mládeže svoji podobu. Byl více než předseda či náčelník spolku, byl apoštolem hnutí. Rodák vyšehradský, stal se učitelem tělocviku. Vě-řil Joslova v ono antické heslo "ve zdravém těle zdravý duch" a byl sám nejen horlivým sokolským cvičencem, ale také estétou, hudebníkem a zpěvákem. Jeho paní byla dcerou známého Smetanova odpůrce a pražského učitele zpěvu Františka Pivody. Svojsík sám byl mnohobratrým jednatelem Umělecké Besedy. I jeho podpis potvrzoval jeho sklony. To "S" bylo houslový klíč. Byl členem Pražského pěveckého kvarteta a měl tak vzácnou příležitost dostat se nejen do ciziny, ale dokonce na cestu kolem světa.

Oči se mu otevřely a po návratu domů se pokoušel "otevřít okna" nejen na západ do Paříže, ale také do Anglie. V roce 1908 se seznámil v Londýně s Baden Powelllem a jeho skautingem, dovezl si domů jeho knihy a se skrovnou znalostí angličtiny a důkladnou pomocí svého bratrance Stránského překládal na Sá-zavé první knížky o skautingu a napsal v r. 1910 i svoje "Základy junáctví". Často jsem s ním o tom hovořil; přiznal se, že musel vymýšlet slova, jako družina, oddíl, rádice a mnohá jiné tábornické výrazy, které čeština neměla.

Svojsík nepřevzal Baden Powellův skauting doslova a jeho "Základy junáctví" nebyly překladem "Scouting for Boys". Svojsíkovým ideálem Junáka nebyl divoch v Africe jako Baden Powellovi, ani Indián jako E.T. Setonovi, zakladateli amerických skautů, ale černohorský Junák bojující proti Turkům, slovenský Janošák a Alešův Junák, jak ho namaloval ve svých lunetách v Národním divadle a také na obálku "Základy junáctví" těsně před svou smrtí. A ten chodský pes, symbol Psohlavců, kterého Svojsík přidal na mezinárodní skautskou lilii do znaku Junáka, byl ochráncem českých práv. Junák-český skaut, byl daleko kulturnější než jeho anglosaský bratr. Lehlel jenom návrat k přirozenému životu primitivního člověka, ale spíše návrat k čistě kultuře národní, nepřerušené mezinárodní městskou pakulturou.

Doba byla nejistá a cesta nesnadná na počátku tohoto století. Slova J. Pospíšila v "Junácké písni": "... nás neomýlí nástraha, nám na stráží je odvaha..." a dále "... poslušný vnitřního kynu", dobře vyjadřují Svojsíkovo kredo. Baden Powell zakládal svůj skauting pro mládež mocného světového imperia a v zemích, kde táboření v přírodě bylo celkem obvyklým. Svojsík vyvolával hnutí mezi chlapci probouzejícího národa, jenž neměl dosud politické svobody a kde sporty a život v přírodě byly neznámé.

Vzpomínám docela jasně, že se u nás po léta jenom šeptalo, že můj otec někdy v r. 1906 jel s několika kamarády ve třech kanojích po Dyji a že spali pod stany. Moje babička se křížovala až do své smrti jen při pomyšlení, že by její vnuci snad něčemu takovému propadli. Skauti se u nás jmenovali Junáci, neboť český národ tehdy trpěl idiosyncrasií k cizím slovům. Ve skautském slibu nebyla přísaha věrnosti císaři, jak by se bylo slušelo, ale Svojsík poslušný "vnitřního kynu" obeplul úskalí poetickou frází "slibují, že budu věrný ideálům své duše".

Malá skupinka studentů Žižkovské realky, kde Svojsík učil, se rozrostla již v r. 1911 ve spolek Junák-český skaut a Svojsík se stal jeho "vrchním vůdcem" /Chief Scouter/, náčelníkem. Postupně vzniklo několik dalších oddílů v Praze, Brně, Třebouchovicích a Uherském Brodě. Jedním z prvních Svojsíkových stoupenců byl také mladý Jiří Walker z Prostějova. Tehdy v posledních letech války jsem i já navlékl skautskou košili a dosud ji nosím. Museli jsme bojovat s předsudky, vyslechnout mnohou vtípnou i méně zdvořilou poznámku na naše krátké gatě a ignorovat, když babičky po vesnicích strašili nezbedné děti: "... nebreč, vidíš tam toho škaunta, do toho pytle tě zadíje a odnese do lesa!" Mnoho z těch předsudků "vyčichlo" přes první světovou válku. Junák se již mohl zvát skautem, aih věrnosti nové republice nahradil mlhavou formulí předválečnou a angličtina již nezněla tak nepřijemně, ale dostávala se i do módy.

Skauting rostl a Svojsík organizoval, přednášel a bojoval nejen za jeho rozvoj, ale také jeho ryzeost. Poválečnému antimilitarismu se nelíbila skautská uniforma, která byla příliš vojenská, ani zakladatel Baden Powell, protože byl generálem. Jiným se zase zdál život v přírodě příliš uvolněným a nedostí ukazněným. V roce 1924 propukl u nás "tramping" a jeho výstřelky přišli naproti skautingu na Svojsíkův štít. On přece naučil tu mládež toulat se po lese, hulákat písničky u táboráků a nosit všelijaké ty "maškary". Trvalo to jednu generaci, než naše prostředí

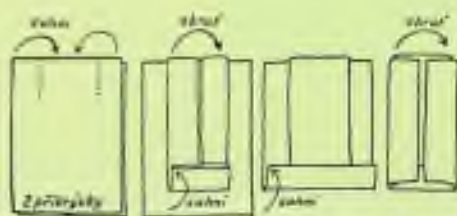
SKAUTSVÁ PRAKSE :

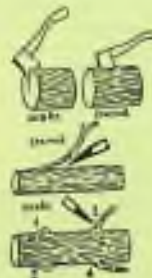
STOPA ČLOVĚKA

Obsah batohu balíme pokud možno naplocho. Potraviny a drobnosti uložíme do sáček, aby se po cestě nepřevracely v batohu sem a tam. Při ukládání zachováme určitý pořádek, abychom cokoliv našli po hmatu, třeba potmě. Opakované detekční pátrání po každé věci v batohu by unavilo i Sherlocka Holmese. Těžištní věci dáváme blíže k zádom, aby torza netáhla a dobře seděla. K připnevnování výstroje na torzo je vhodný feminek, provázky působí komicky.

Pytel lze nahradit několika přikrývkami, skládanými podle návodu:

Přikrývky potřebujeme nejméně dvě, může jich být i více. Pomáháme-li si vzájemně při skládání, jde to veseleji i rychleji od ruky.

Svítil oči prý dovede jen kočka. Kočku jako tvora domácího však těžko do stanu dostaneme. A tak se uplatní baterka. Nechráněnou svíčkou nechtě svítí ten, kdo chce nový stan (malý stan hoří rychleji). Šikovnost však není žádná kouzlo, a tak i se svíčkou ve stanu si můžeme poradit - viz několik ukávek tábořových stanových svítidel.

Sluneční můžeme na táboře využívat i k určování času. Sluneční hodiny si zhotovíme snadno podle dobře jdoucích hodin. Příští dny sluneční již ukazuje samo - i bez namalování!

Nákresy jsou z příruček: "Správnou stopou" a "U tábořového ohně". Obě vyšly v edici Maraton v Brně v r. 1969.

Životní data prof. A.B. Svojsíka: narodil se 3. září 1876 zemřel 17. září 1934

Jeho poslední slova byla: "Každý konej dnes svoji povinnost!"

Br. gen. Václav Vlček

Z pera dr. V. Fanderlika

Sledujeme-li historii našeho skautingu doma mezi válkami, najdeme mezi významnými činovníky lidi, které každý znal, ale byli mezi nimi také někteří, kteří vykonali velký kus práce a zastávali důležité úkoly, ale jejich jméno se nedostalo tak do popředí. Jeden z nich byl Václav Vlček.

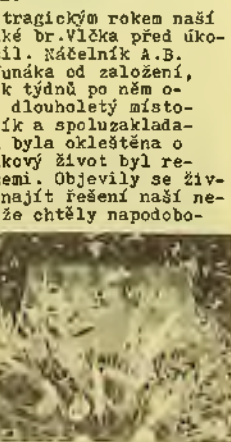
Data, která uvádím, nejsou zcela přesná, protože je to tak dávno a ne mám po ruce časopisy, ani jiné písemnosti, abych si tyto podrobnosti ověřil.

Bratr Vlček se objevil mezi skauty někdy ve dvacátých letech; muselo to být brzy po té, co vystudoval Válečnou školu, jak soudím podle jeho výloček. Byl, pokud vím, členem výchovného odboru Junáka a jako referent pro Lesní školy jsem měl s ním často co dělat a scházival jsem se s ním na schůzích náčelnictva, kam jsem dojížděl.

Našel jsem v něm oporu v různých problémech výchovy skautských vůdců a pamatuji si dobře, že vždycky zastával stanovisko, že nejdůležitější práce ve skautských řadách je práce vůdců v oddíle. Zdůrazňoval potřebu výchovy našich hochů k iniciativě a soběstačnosti a stavěl se proti snahám zavést do skautingu více toho, čemu jsme říkali "opatrnost" a přílišného "vedení za rudičku". Věřil, že k odpovědnosti se dá vychovávat jenom tím, že se chlapci postupně svěří víc a více úkolů, těžších a odpovědnějších, aby se naučili sám rozhodovat a neptal se stále, co má dělat. V tom jsme stáli v jedné řadě, protože bylo mnoho rodičů, kteří chtěli, aby se jejich chlapci otužili a "zmužněli", ale báli se, aby si v táboře neodřeli koleno. Byl to on, který mě pozvuzoval, abych dopsal a vydal příručku "600 her", která později vyšla v šesti vydáních a stala se pomůckou používanou nejen skauty, ale všemi vychovateli mládeže.

Br. Vlček si byl dobře vědom, že výchovné potřeby mládeže stále udržovat v napětí a činnosti, aby "neshnila". Zdůrazňoval kázeň, pochopitelně, byl přece voják, ale také kulturu. Byl dobrý muzikant a měl smysl pro všechno krásné a byl si dobře vědom toho, že podstata našeho skautingu je nejenom sport a táboření, ale i kultura. Vzpomínám, že jsem si s ním několikrát krásně popovídá, když jsem dojížděl po schůzích náčelnictva nočním rychlíkem do Brna a posezení jsme spolu, než jsem musel spěchat na rychlík. Když přišla doba branné výchovy a skauting se stal najednou moderním a důležitým i mezi lidmi, kteří v něm viděli jenom divočinu a tuláctví, varoval br. Vlček před přílišným vojáčkovaním všude tam, kde výchovné spolky přeháněly formalitu a vedly své svěřence k bezduché pasivní poslušnosti, zapomínající na to, že skauting má vychovávat vyspělého člověka, který ví co dělá a proč to dělá.

Rok 1938 byl nejenom tragickým rokem naší vlasti, ale přivedl také br. Vlčka před úkoly, které nikdo netušil. Náčelník A.B. Svojsík, který vedl Junáka od založení, náhle zemřel a několik týdnů po něm odešel i br. Jan Novák, dlouholetý místonáčelník, spolupracovník a spoluzakladatel Junáka. Republika byla okleštěna o tzv. Sudety a náš spolkový život byl reorganizován po celé zemi. Objevily se živly, které se snažily najít řešení naší nešťastné situace tím, že chtěly napodobovat výchovné metody

užívané v Německu. Na Valném Sjezdu Junáka v lednu 1939 bylo těžko najít někoho, kdo nahradí náčelníka, ale také nového starostu. Starostou Junáka po l.válce byl básník Facher, potom po dosti dlouhou dobu dr. E. Beneš, tehdy čs. ministr zahraničí a v r. 1938 to byl dr. Charvát.

Funkci náčelníka po určitém kolísání byl ochoten převzít br. B. Řehák, také jeden ze starých spolupracovníků Svojsíkových, a br. Vlček, ač nerad,

PÍSEŇ, KTERÉ NEVYHÝZÍ Z PAMĚTI ...

Je v dáli ...

V malé chatě pod horama žili řadu let, žili věrní kamarádi, jak je Osud svedl, snášeli svůj těžký život klidně, na rtech smích; pracovali do úpadu v strmých propastích. Byli dva jen v celém kraji, druh měl druhá rád, někdy se jim vedlo dobře, někdy měli hlad. Sedávali ve své chýši nad propastí kdes, zpívali si o své vlasti, když se soumrak snesl.

Refr.: Je v dáli jedna krásná zem, tak jako žádná snad. Tam slunce svítí celý rok a růží plný sad.

Je v dáli jedna krásná zem a v ní je víska má, tak malá v tichém údolí, zakrytá horama.

Je v dáli jedna krásná zem a tu mám tolik rád, v té zemi jsem se narodil a tam chci umírat.

2. Žili spolu dlouhá léta, až nadešel den, kdy ten jeden zůstal večer v chatě samotén. Hledal svého kamaráda nocí mlhavou, až ho našel ráno ležet v krvi pod skalou. Umíraje, pravil k němu hlasem zesláhlým: "Tuhle ránu nevydržím, to sám dobře vím. Pozdrav za mě chatu malou, třásl se mu ret, "zapívej mi o své vlasti ještě naposled: Refr.

Vlajka vzhůru letí...

1. Vše tóné v snách a život kolem ztich, jen dole v tmách kol ohně slyšet smích. Tam srdce všem jen spokojeně zabuší, z písniček známých vše jistě vytuší.

2. Po letech sám, až zabloudíš v ten kraj a staneš tam, kde býval kdys tvůj ráj; vzpomeneš chvíli, těch kteréš mívál tolik rád, tak jako kdysi, ozvěnou slyšíš hrát:

Refrain: Vlajka vzhůru letí k radosti svých dětí, hned se s mraky snoubí, vltát bude zas, až mládí čas opustí nás ...

Táboru in memoriam.

Proč s tím se máme rozloučit, co každý z nás má rád, proč s tím se máme rozejít, bez víry na návrat?

To není, není loučení, byť by se nám chvěl hlas! Jsem spolu pevně spojeni - a sejdem se zas!

převzal místo tzv. velitele, což bylo nové slovo pro funkci starosty. Byla to velice nesnadná funkce, protože zklamání nad politickým a mezinárodním neúspěchem po Mnichově způsobilo rozštěpení našeho národa. Vlada Národního soustředění s Háchou v čele se pokoušela o udržení národní jednoty, ale vyvolala tím často duchy falešného nacionalismu, hraničícího s fašismem, podporovaným potají z Říše. Byla to doba zmatku, ale Vlček si udržel chladnou mysl a pevný postoj.

Bohužel jenom na rok. Na podzim 1939 již byl v Paříži, kam odešel právě včas. /Br. Řehák byl okupanty zatčen a vězněn až do konce války v Buchenwaldu. Bylo nás několik, kteří jsme byli varováni; skrývali jsme se a zmizeli do ciziny. A tak jsem se sešel s br. Vlčkem až ve Francii a spolupracoval jsem s ním v Anglii.

Nezapomněl na skauting, ani když byl šéfem propagačního oddělení naší armády v Anglii; prosadil, že naše vláda v exilu uznala naše skautské jednotky zorganizované v armádě a mezi čs. mládeží v zahraničí za pokračovatele Junáka doma. V Londýně zůstal br. Vlček jako skaut spíš v pozadí a byl to on, kdo mě přemluvil, abych kandidoval na funkci starosty Junáka v r. 1946, po jeho obnově.

V r. 1949 byl jedním z prvních, kdo uprchli se svými rodinami do záp. Německa a v Ludwigsburku jsme opět konferovali, jak obnovit skauting v třetím odboji.

Když se někdy zamyslíme nad osudem jednotlivců a nad historií našeho národa, najdeme lidi, kteří prošli léty událostí nenápadně, nestáli se všeobecně známí, ale ve chvílích nebezpečí byli na místě, dovedli zasáhnout, převzít odpovědnost za rozhodnutí a zase ustoupit do stínu. A to právě dovedl br. Vlček.

Proto zdůrazňoval, že skautská výchova potřebuje vychovávat lidi k rozhodnosti, odpovědnosti a konání povinností nejen za jasných dnů, ale i když bouře sviští. Věděl proč. Sám to dovedl.

"Skaut-Junák" přinesl v prosinci 68 tuto zprávu:

Čestí a slovenští junáci a skautky sněmovali.

Ve dnech 23. a 24. listopadu 1968 se v Praze, v Obecním domě hlavního města, sešel III. junácký sněm. Náčelníkem chlapeckého kmene byl zvolen dr. Rudolf Flajner, náčelní dívčího kmene Vlasta Macková-Litochlebová, starostou ústřední rady dr. Antonín Šum. Poslední listopadový den a první prosincový patřil zas junákům slovenským. Také v Bratislavě se sešel III. junácký sněm, který zvolil do čela chlapeckého kmene dr. Ivana Jančeka, GSc. a do čela dívčího kmene ing. Zoru Václavovou. Na Slovensku byla také vytvořena celostátní organizace Československý Junák, v jejíž čele je br. Flajner.

Z dopisu náčelníka br. R. Flajnera: /datováno 10.12.73/

Milí přátelé:

Děkuji hezky za vaše vánoční a novoroční vlnšování. Byl jsem jím velice potěšen, neboť je dokladem našeho pevného přátelství, které trvá, i když nás dělí velká louže. Mnoho rodin v naší zemi bude letos vzpomínat na své syny a dcery, roztroušené po celém světě. Oni všichni, třeba vzdálení, patří mezi nás a já bych byl velmi šťasten, kdyby se umožnil návrat těm, kdo po něm touží.

Vzpomínáte umrtí sestry Vlasty Koscové. Vypravili jsme ji hezké rozloučení ve strašnickém krematoriu v Praze. U rakve stáli čestnou stráž dva bratři a dvě sestry a smuteční projev měla s. Vlasta Macková. Pak jsem se s ní rozloučil též já. Byla to dobrá duše a vykonala mnoho práce. Budeme na ni věčně vzpomínat. O sobě bych chtěl napsat jen to, že se cítím dobře a jsem zatím zdravý a čilý tělesně i duševně. Proto mohu stále pracovat a psát. Dokončuji druhý díl své "Zaváté junácké stezky", která obsáhla období let 1918 až 1940. A ihned se dám do vylicení naší účasti na boji proti fašismu a nacismu.

Vše dobré a krásné přeje a za přátelství děkuje oddaný

Rudolf Flajner

PRÁTELE, V JEDNĚ ODPOVĚDI
JSEM PRŮBĚ PRŮBĚMŮ
AČ CHCEM PRŮBĚ PRŮBĚ
TŘEBA SČETENÍ SPOHLEHN
DŮKŮ SČETÍ

V. C. B. TŘEBA ZDRAVĚNÍ

22. SRPNA
PRŮBĚ 201

Obrázková reportáž;

ZÁŽITKY JEDNOHO ČS.SKAUTA, 1939-1957
Seřadil: Mírko Janeček

První můj skautský tábor kdesi u Masavrk, v létě 1939. Brzy na to okupanti skauting zakázali.

Z činnosti pardubického 4. oddílu v letech 1945-1946:

Vedoucím 4. oddílu byl Br-Bo, civilním povoláním učitel. Rádcem Vlků byl Jirka Lederer, já byl jeho zástupcem.

241. čs. oddíl se v roce 1952 začal scházet v suterénu ruského bapt. kostela na Beverley St., později se přestěhoval do Masarykova domu na Cowan Ave. Mimo zakládajících členů začali do schůzek také chodit mj.: Karel Ruml, Jaroslav Bureš, Mirek Bergman, Dagmar Kittlová a sestra Evou, Jan Matějovič, Mirek Benák a Hana Braunová.

Kněd po skončení války se do 4. oddílu přihlásilo přes 100 bývalých a nových členů. Už 17. června 1945 uspořádal oddíl úspěšnou Lesní hru v okolí Sezemic. Vedl ji vedoucí oddílu, oblíbený Br-Bo, pravým jménem br. Nobilis.

Družina Vlků. Byli v ní mj.: Navrátil-Bibi, Bičík, Marek.

Světového Jamboree v Niagara-on-the-Lake v r. 1955 se v rámci kanadského kontingentu účastnil také náš čs. 241. oddíl z Toronta za vedení br. Kršky a br. Vejvary. Moje reportáže z Jamboree byly uveřejněny v "Novém Domově", ve "Skautu-exulantovi" atd.

První poválečný tábor na Skrovádě v červenci 1945. Mým partnerem byl Navrátil-Bibi.

Při pokřiků: Vlků družina-rychlá lavina. Deset Vlků jako květ, jím je otevřený svět!

Za stadionem ..

V letech 1955 až 1957 jsem vedl vlčata 241. čs. oddílu v Masarykově domě. Mými pomocníky byli: p. farář Janda a Jerry Skála. Ve skupině byli mj.: Pejskar, tři bratři Honigové, bratři Greifové, Janda a Vlasák.

RUBEN JAMBOREE, SUTTON COLDFIELD, 1957

Čs. oddíl skautů a skautek v uprchlickém táboře Jägerhof v Ludwigsburgu v Záp. Německu, září-prosinec 1948.

↑ V červnu 1948 jsem se stal skautem v exilu a od září do prosince jsem vedl smíšený oddíl v táboře Jägerhof. Ve skupině byli mj.: Křivka, Ružek, Engelmann, sestry Šafusovy a Jiřina Klapková. Počet členů oddílu kolísal, podle toho, jak se komu podařilo emigrace jít. Moje "číslo" vyšlo o včasných 1948; emigroval jsem přes Dánsko do Švédska. Sluší poznamenat, že ilegální přechod z ČSR do NSR se mně podařil podle rad a pokynů br. V. Fanderlika. On sám přešel v září 1948.

V červenci 1951 se v Masaryktownu u Toronta sešla skupina skautů a skautek a položila základy k 241. čs. oddílu. Ve skupině byli mj.: Jaromír Vejvára, Jarolimek, Mírko Janeček, Jiřina Klapková, Hana Kadlecová a Vladimír Krška.

Hlavní starosta kanadských skautů br. Fred Finlay a má maličkost na Jubilejním Jamboree v Sutton-Coldfield v Anglii v r. 57. Za námi je totém, který stál u brány tábora kanadských skautů.

Lord Rowallan navštívil tábor skautu-exulantů.

Jubilejní Jamboree navštívila také britská královna Alžběta se svým manželem.